

Sygn. akt XXII GWo 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Jadwiga Smołucha

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 marca 2016 r. w Warszawie

sprawy z wniosku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J.

o udzielenie zabezpieczenia

postanowił: oddalić wniosek.

SSO Jadwiga Smołucha

Sygn. akt XXII GWo 31/16

UZASADNIENIE

4 marca 2016 r. (...) SA w W. na podstawie art. 730 §1, art. 740 § 1, w zw. z art. 102 i 103 Rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego a także na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b i art. 14 ust. 1 tegoż Rozporządzenia w zw. z art. 296 oraz art. 296 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30. czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej; a także art. 3, 10 i 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczeń:

1) o zaniechanie i usunięcie skutków czynów nieuczciwej konkurencji

przez wydanie zabezpieczenia tymczasowego:

a) nakazującego Obowiązanemu zaniechanie – na czas trwania procesu – produkowania, oferowania, wprowadzania do obrotu oraz składowania i reklamowania majonezu w opakowaniach o następującym wyglądzie:

a także wszelkich związanych z nimi materiałów promocyjnych, informacyjnych i reklamowych,

b) nakazującego zajęcie wskazanych we wniosku towarów Obowiązanego, to jest majonezu w opakowaniach o następującym wyglądzie:

a także wszelkich związanych z nimi materiałów promocyjnych, informacyjnych i reklamowych, znajdujących się w miejscu prowadzenia przez Obowiązanego działalności gospodarczej lub we wszystkich innych miejscach ujawnionych przez komornika w związku z wykonywaniem zabezpieczenia.

2) o zaniechanie naruszenia prawa Wnioskodawcy do słownego, wspólnotowego znaku towarowego, zarejestrowanego w trybie międzynarodowym pod numerem IR/C. (...) oraz do słowno-graficznego znaku towarowego, zarejestrowanego pod numerem R- (...), przez:

przez wydanie zabezpieczenia tymczasowego:

a) nakazującego Obowiązanemu zaniechanie – na czas trwania procesu – produkowania, oferowania, wprowadzania do obrotu oraz składowania i reklamowania majonezu w opakowaniach o następującym wyglądzie:

a także wszelkich związanych z nimi materiałów promocyjnych, informacyjnych i reklamowych,

b) nakazującego zajęcie wskazanych we wniosku towarów Obowiązanego, to jest majonezu w opakowaniach o następującym wyglądzie:

a także wszelkich związanych z nimi materiałów promocyjnych, informacyjnych i reklamowych, znajdujących się w miejscu prowadzenia przez Obowiązanego działalności gospodarczej lub we wszystkich innych miejscach ujawnionych przez komornika w związku z wykonywaniem zabezpieczenia. (k. 2-29)

Sąd ustalił, że:

(...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji przypraw. (dowód: odpis z KRS k. 10-15) Na terenie Polski wnioskodawczyni jest wyłącznym licencjobiorcą, uprawnionym do samodzielnego dochodzenia ochrony znaków towarowych, zarejestrowanych na rzecz S. des (...) S.A., tj.:

- słowno-graficznego zarejestrowanego przez Urząd Patentowy RP pod nr (...) w dniu 24/04/2012 r., z pierwszeństwem od 11/02/2011 r., dla towarów w klasie 30 klasyfikacji nicejskiej (majonezy, sosy sałatkowe, sosy przyprawowe);

- słownego W. zarejestrowanego w WIPO pod nr IR. (...), z pierwszeństwem od 27/02/2012 r., chronionego na terytorium Unii Europejskiej dla towarów w klasie 29 oraz 30 klasyfikacji nicejskiej. (dowód: świadectwo rejestracji wraz z dowodem uznania k. 22-23, wydruk z bazy OHIM k. 24, świadectwo ochronne k.25-26, oświadczenie k. 27)

S. des (...) S.A. przysługuje również wyłączność prawna na słowno – graficzny znak towarowy zarejestrowany przez Urząd Patentowy RP pod nr (...), z pierwszeństwem od 06/05/1997 r., dla towarów w klasie 30 klasyfikacji nicejskiej (majonez). (dowód: wydruk z bazy Urzędu Patentowego k. 18)

Uprawniona jest producentem m.in. cieszącym się dużą popularnością majonezu dekoracyjnego W., który obecny jest na rynku polskim od 1974 r. Charakterystycznymi elementami produktu są: słoik z żółto-czerwoną nakrętką, na środku której znajduje się czerwony element graficzny z wpisaną weń marką producenta, żółta „dwustronna” etykieta, na środku której widnieje charakterystyczny, dominujący wzrokowo obły kształt w kolorze czarnym, obramowany złotą obwódką z białym napisem „Majonez”, wykonanym czcionką imitującą pismo odręczne oraz, pod spodem, pomarańczowym napisem „DEKORACYJNY”, wykonanym pismem „drukowanym”. Dodatkowym, charakterystycznym elementem opakowania jest wizerunek żółtka w skorupce, w jego lewej, dolnej części.

(dowód: dowód rzeczowy, wydruk ze strony internetowej k. 16, 21, dowód zakupu k. 17, oświadczenia k. 19 – 20)

Obowiązana prowadzi sieć sklepów dyskontowych (...). W sklepach tych oferuje zarówno produkty innych dostawców, jak również „marki własne”, wyprodukowane na potrzeby sklepów (...), taką marką jest m.in. majonez (...), o następującym wyglądzie: (dowód: dowód rzeczowy, dowód zakupu k.17)

Sąd zważył:

Zabezpieczenia roszczeń przedsiębiorcy wynikających z art. 102 w zw. z art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 II 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), art. 296 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z 30 VI 2000 r. prawo własności przemysłowej oraz z art. 18 ustawy z 16 IV 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji udziela się na zasadach ogólnych.

Art. 730 § 1 k.p.c. dopuszcza udzielenie zabezpieczenia w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny, zarówno przed wszczęciem postępowania jak i w jego toku. (§ 2.) Zgodnie z art. 730¹ k.p.c. wniosek powinien zawierać uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, który istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi albo poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi albo poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należyłą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych, w szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania. (art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c.)

I. Naruszenie prawa ochronnego na znaki towarowe:

Zgodnie z przepisem art. 153 ust. 1 ustawy z 30/06/2000 r. prawo własności przemysłowej, przez uzyskanie prawa ochronnego nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Używanie znaku towarowego polega w szczególności na:

1. umieszczeniu tego znaku na towarach objętych ochroną lub ich opakowaniach, oferowaniu i wprowadzaniu tych towarów do obrotu, ich imporcie lub eksporcie oraz składowaniu w celu oferowania i wprowadzania do obrotu, a także oferowaniu lub świadczeniu usług pod tym znakiem;
2. umieszczeniu znaku na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu lub związanych ze świadczeniem usług;
3. posługiwaniu się nim w celu reklamy. (art. 154 p.w.p.)

Przepis art. 296 ust. 2 przyznaje właścicielowi prawo do wyłącznego i niezakłóconego używania znaku towarowego oraz zakazania innym osobom, które nie mają jego zgody, używania w obrocie :

1. znaku identycznego do znaku zarejestrowanego w odniesieniu do identycznych towarów;
2. znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaków;
3. znaku identycznego lub podobnego do renomowanego znaku towarowego, zarejestrowanego w odniesieniu do jakichkolwiek towarów, jeżeli może to przynieść używającemu nienależną korzyść lub być szkodliwe dla odróżniającego charakteru bądź renomy znaku wcześniejszego.

Zgodnie z art. 296 ust. 1 p.w.p., osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od osoby, która naruszyła to prawo, zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody:

- na zasadach ogólnych albo
- poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie ze znaku towarowego. Przepis art. 286 p.w.p. reguluje sposoby usunięcia skutków naruszenia, dając sądowi uprawnienie m.in. do rozstrzygnięcia o będących własnością naruszającego środkach i materiałach, które

zostały użyte do oznaczenia towarów lub usług. Także w prawie krajowym sankcje zakazowe mogą być stosowane w sytuacji naruszenia lub realnej groźby naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy. (art. 285 p.w.p.)

Z kolei, wspólnotowy znak towarowy jest jednolitym tytułem ochronnym, funkcjonującym w oparciu o unormowania rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 II 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), które reguluje w go sposób całościowy, w szczególności zasady jego rejestracji, wynikające z niej prawa oraz ich ochronę. Przepisy o charakterze materialno-prawnym rozporządzenia, jako część *acquis communautaire* stanowią element polskiego porządku prawnego, znajdując bezpośrednie zastosowanie. Zasadniczo, są one powtórzeniem regulacji Pierwszej Dyrektywy Rady nr 89/104/EWG z 21 XII 1989 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. Implementująca ją ustawa Prawo własności przemysłowej znajduje zastosowanie wyłącznie tam, gdzie brak odpowiedniego unormowania w rozporządzeniu, w szczególności w tym zakresie w jakim odsyła ono do właściwych przepisów prawa krajowego.

Art. 9 rozporządzenia przyznaje uprawnionemu prawo do wyłącznego i niezakłóconego używania wspólnotowego znaku towarowego oraz zakazania osobom, nie mającym jego zgody, używania w obrocie :

a. identycznego ze znakiem oznaczenia dla identycznych towarów lub usług;

b. oznaczenia, gdy, z powodu jego identyczności lub podobieństwa do znaku oraz identyczności albo podobieństwa towarów lub usług, których dotyczy ten znak i oznaczenie, istnieje prawdo-podobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej, które obejmuje także prawdopodobieństwo ich skojarzenia.

c. oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku w odniesieniu do towarów lub usług, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii Europejskiej i gdy używanie oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przysparza naruszcycielowi nienależną korzyść albo jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wspólnotowego znaku towarowego. (ust.1)

W ocenie Sądu, spółka (...) S.A. należycie uprawdopodobniła fakt, iż jako licencjodawca wyłączny uprawniona jest do praw ochronnych na znaki towarowe: nr (...), WINIARY nr IR. (...), dla towarów w klasie 30. klasyfikacji nicejskiej – majonezów.

Dokonując oceny podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter. (tak wyroki Sądu z 23 X 2002 r. w sprawie T-388/00 ELS, z 4 XI 2003 r. w sprawie T-85/02 Castillo) Towary, dla których chronione są znaki uprawnionej należy uznać za identyczne z majonezami oferowanymi do sprzedaży przez (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w J., w rozumieniu art. 9 ust. 1a rozporządzenia, czy art. 296 ust. 2 pkt 1 p.w.p.

Niemniej jednak zasadniczą przyczyną oddalenia wniosku odnoszącego się do znaków towarowych było niewskazanie przyszłych roszczeń, których zabezpieczenia żąda (...) S.A.

Należy również wyjaśnić, że skutki wspólnotowego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia. W innych przypadkach, naruszenie podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia znaku krajowego, wg przepisów tytułu X. (art. 14 ust. 1) W ust. 2 art. 9 rozporządzenia stanowi, że w celu zapewnienia uprawnionemu realizacji jego praw z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego mogą być zakazane, w szczególności :

a. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;

b. oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c. przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

d. używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie. (art. 9 ust. 2)

Gdy sąd uzna, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą pozwanemu określonych działań. Stosuje również środki, zgodnie z przepisami prawa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 102 ust. 1) Oznacza to, że jeśli w prawie krajowym istnieją inne jeszcze środki ochrony znaku przed naruszeniem, nieznanie przepisom rozporządzenia, sąd wspólnotowych znaków towarowych i wzorów przemysłowych powinien je, na wniosek powoda, zastosować do ochrony znaku wspólnotowego.

Art. 101 zobowiązuje sądy do stosowania jego przepisów w sprawach wspólnotowych znaków towarowych. (ust.1) W kwestiach tam nieuregulowanych, sąd stosuje przepisy prawa krajowego, w tym przepisy procesowe obowiązujące w Państwie Członkowskim, w którym sąd ma swoją siedzibę, odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa co w przypadku krajowego znaku towarowego. (ust.3) Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego sąd wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia. Dla zapewnienia przestrzegania tego zakazu, sąd stosuje środki zgodne z przepisami swojego ustawodawstwa krajowego. (art. 102 ust.1)

Z powołanych powyżej przepisów wynika jasno, że uprawnionemu do znaków towarowych nie służy żądanie „zaniechania naruszenia”. Pojęcie naruszenia – bardzo ogólne – zawiera w sobie szereg działań, które – stanowiąc sposób używania znaku przez nieuprawnioną osobę trzecią – powinien wskazać powód (wnioskodawca na etapie postępowania zabezpieczającego). Działania, przekładające się na sankcje zakazowe zostały przykładowo wymienione w przepisie art. 9 ust. 2 rozporządzenia, czy art. 154 p.w.p.

Formułując żądanie zakazowe spółka (...) powinna wskazać, jakiego rodzaju działania mają być pozwanemu (obowiązanemu) zabronione (np. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach, oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem, przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem, używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie). Nie ulega wątpliwości, że zakazy te powinny się odnosić do, wskazanego i wynikającego z materiału dowodowego, sposobu działania pozwanego (obowiązanego).

W żadnym razie nie można uznać za wystarczające sprecyzowanie zakazów jedynie co do sposobów zabezpieczenia roszczeń. Należy zauważyć, że taka jak przyjęta przez (...) S.A. konstrukcja wniosku uniemożliwia sądowi ocenę adekwatności żądanego sposobu do przyszłego żądania pozwu, które ma zabezpieczyć.

Ponadto żądane zajęcie wykracza poza granice wyznaczone przepisem art. 286 p.w.p., który dopuszcza usunięcie skutków naruszeń wyłącznie w odniesieniu do towarów stanowiących własność naruszającego. Brak też podstaw do uznania, że jest ono konieczne jako sposób zabezpieczenia żądań zakazowych, w odniesieniu do których wystarczające są tymczasowe zakazy, ewentualnie także sankcjonowanie ich złamania zagrożeniem zapłaty na rzecz uprawnionego sumy przymusowej.

Wobec braku określenia, a tym samym nieuprawdopodobnienia przyszłych roszczeń. Sąd orzekł o oddaleniu wniosku uprawnionej. (a contrario art. 730¹ k.p.c.)

II. Zarzut naruszenia zasad uczciwej konkurencji:

Zgodnie z jej art. 1, ustawa z 16/04/1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1) Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- czyn ma charakter konkurencyjny,
- narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Sąd podziela przyjęty w doktrynie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny (m.in.: wprowadzające w błąd oznaczenie towarów), typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać w ten sposób, że ogólne określenie czynu nieuczciwej konkurencji i przepisy czyn ten uszczegóławiające pozostają w następujących wzajemnych relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nieuczciwej konkurencji nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania wskazane w definicji odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, art. 3 ust. 1 spełnia funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych typizujących czyny nieuczciwej konkurencji. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności) uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji jest wykluczone.

Uznanie konkretnego działania za czyn nieuczciwej konkurencji wymaga ustalenia na czym ono polegało i zakwalifikowania go pod względem prawnym przez przypisanie mu cech konkretnego deliktu wskazanego w Rozdziale 2. u.z.n.k. (Czyny nieuczciwej konkurencji - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1. Czyny konkurencyjne powinny być badane przede wszystkim w świetle przesłanek określonych w przepisach art. 5-17 u.z.n.k. i dopiero gdy nie mieszczą się w dyspozycji któregośkolwiek z tych przepisów, podlegają ocenie według klauzuli generalnej z art. 3. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1)

Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 u.z.n.k., czynem nieuczciwej konkurencji jest m.in. takie oznaczenie towarów albo jego brak, które może wprowadzić klientów w błąd co do ilości, jakości, składników, sposobu wykonania, przydatności, możliwości zastosowania lub innych istotnych cech towarów, a także zatajenie ryzyka, jakie wiąże się z korzystaniem z nich.

W ocenie sądu, również i w przypadku zarzutu uprawnionej odnośnie naruszenia przez obowiązującą zasad uczciwej konkurencji przyczyną oddalenia wniosku było niewskazanie przyszłych roszczeń, których zabezpieczenia żąda (...) S.A.

Należy podkreślić, że z powództwem opartym na art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. przedsiębiorca może domagać się od pozwanego (obowiązanego) przykładowo zaniechania: używania oznaczenia przedsiębiorstwa, które może wprowadzić w błąd klientów; używania geograficznych oznaczeń regionalnych dla towarów, które nie pochodzą z określonych regionów lub miejscowości; rozpowszechniania nieprawdziwych szkodzących wiadomości. To na powódzie (wnioskodawcy) w każdym przypadku spoczywa procesowa powinność dokładnego sprecyzowania żądań pozwu o orzeczenie zaniechania, których zabezpieczenia wnosi. Obowiązek sprecyzowania żądań wynika m.in. z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. Należy również podkreślić, iż jest to istotne dla przeprowadzenia ewentualnej egzekucji w trybie art. 1050 k.p.c., bowiem obowiązek zaniechania określonej czynności powinien być przewidziany w tytule egzekucyjnym. Powyższe rozważania bezpośrednio odnoszą się również do żądania opartego na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 u.z.n.k., bowiem powód powinien dokładnie określić w żądaniu pozwu (podlegającym zabezpieczeniu) czynności, które ma wykonać pozwany, aby usunąć skutki naruszenia.

Tym samym wobec braku określenia, a w konsekwencji nieuprawdopodobnienia przyszłych roszczeń. Sąd orzekł o oddaleniu wniosku uprawnionej. (a contrario art. 730¹ k.p.c.)

SSO Jadwiga Smółucha